

побѣди надъ враговетъ ни. Знаешъ ли ти, че народътъ е много благодаренъ отъ това, дѣто чува, че царятъ му се готви слѣдъ малко съвършено да смажи лошитъ му врагове? Това е за очудване! народътъ е готовъ съ тебе да върви и въ огънятъ.

Асѣнь.

И Асѣнь не трѣба да се страхува отъ никакви врагове, — нито вътрѣшни, нито вънкашни, на ли? (начева да се разхожда).

Петъръ.

Ти ме учудвашъ, брате. Отъ какво сж ти дошле сега такива мисли? Отъ въцаряването на Асѣня и до сега България не е имала вътрешенъ врагъ; тя и отъ сега нататѣкъ не може да има.

Асѣнь (турга си ръката на рамото му и го гледа въ очитѣ).

Ти вървашъ ли това, Петре? вървашъ ли го ти? Дай Боже да бждеше така!... (въздиша и се разхожда).

Петъръ (гледа го смаяно; на себе-си).

Това не е туку тѣй: туѣъ има нѣшто. (високо глѣмъ брата си) Много време ли има, брате, отъ както сжмъ изгубилъ твое-то доверие? Ти имашъ нѣшто на сърце си, ти се мъчишъ отъ нѣкоя страшна мисль...

Асѣнь (спира се).

Догади се, брате. Да знаешъ колко ми болѣ на сърцето, колко ми е мъчно, Петре!...

Петъръ.

Та отъ што, брате? Вървай, че азъ ништо не отбирамъ. Та и отъ кога това? Отзарана не бѣхме ли наедно? Ти бѣше съвсѣмъ иначе...

Асѣнь (приближава до Петра).

Симу умрѣлъ, Петре.

Петъръ (уплашено се дърпа назадъ).

Симу ли? Че той преди малко бѣше съ мене... Е-сегие